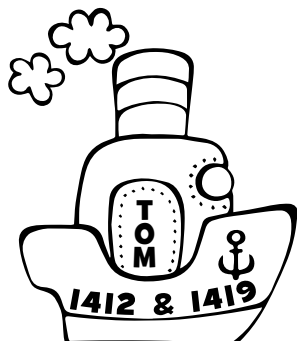

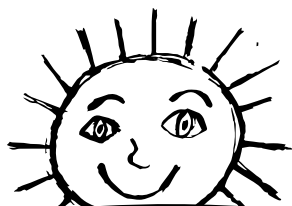

ČTOČ

prosinec č.22

**OTROKOVICKÝ
ODDÍLOVÝ
ČASOPIS**

J

ŽABKY

V letošním roce provází holky z žabek celoroční hra ZOO. Holky jsou rozděleny do tří skupinek - tři ZOO. Za body, které dostávají na schůzkách za hry, docházku či služby při mších si mohou kupovat různá vybavení. Samozřejmě co by to bylo za ZOO, kdyby v ní nebyla zvířátka. Než si však mohou zvířátka pořídit, musí jim vytvořit ohradu, pořídit veterináře, ošetřovatele a spoustu dalších důležitých věcí.

Celoročku mají holky dobře rozjetou a doufáme, že se jim tak dobře povede celý rok a že vyhraje ta nejlepší.

Vedoucí Žabek

MYŠKY

Myšky se společně vydaly na Pohádkovou cestu. Na této cestě potkávají spoustu bytostí z večerníků a pohádek. Zatím se setkaly s Bobem a Bobkem, kteří se před nimi schovávali v klobouku, Vílou Amálkou, která si s nimi zatančila vílí tanec, Pinocchia a Včelku Máju.

Na každé schůzce holky otvírají jedno okýnko s pohádkou. Za účast na schůzce pak dostanou kartičku s pohádkovou bytostí a tu si nalepí do deníčku. Sbírají ale také body za účast na akci nebo třeba za nesení darů na mši.

Ke stávajícím 4 členům ve skupince Myšek přibýlo ještě 9 nových tváří a taky na pár měsíců jako instruktorka Anička Löri. Máme radost, že je nás tolik a doufáme, že se novým Myškám bude na schůzkách líbit i nadále.

Vedoucí Myšek L&E&K&J

SVĚTLUŠKA

Velké díky všem našim dětem, instruktorům a vedoucím z turistáku za obětovaný čas pro dobrou věc. TOHLE OPRAVDU MÁ CENU! Letos se nám podařilo vybrat **16 645 Kč**. Za rok zase - V ZÁŘÍ.

SLUNÍČKA

Jak to vypadá letos u Sluníček? Tak především se nám rozrostla skupinka a to jak o holky, tak vedoucí. Z Žabek nás doplnilo 6 holek a jedna vedoucí. Holkám netrvalo dlouho dobře se poznat, přece jen spolu jezdíme na tábory... a už teď vytváříme jednu velkou partu.

A teď k celoročce. Letos jdeme po stopách hvězd. Každý týden na schůzce holky dostanou indicii, šifru či nápovědu a mají za úkol do další schůzky rozluštit a poznat o jakou osobnost se jedná. Občas je to hračka, jindy pěkný oříšek. Někdy je to těžké i pro nás vedoucí, které třeba slavné osobnosti až tak neznáme.

Celý rok jsme zahájili s křesťanskou zpěvačkou Rebeccou St. James. Podle její knížky, 40 dní s Bohem, totiž na každé schůzce čteme krátké zamyšlení a každá z nás má možnost zamyslet se nad různými otázkami. Další osobností byl třeba herec Rowan Atkinson (známý jako Mr. Bean). Probraly jsme taky téma závislosti na počítači a soc. sítích s osobností Markem Zuckerbergem, zakladatelem Facebooku. Nechyběl ani český zpěvák Pavel Helan, který nás provedl tématem hudba – probraly jsme jeho myšlenky a jeho slavnou píseň iBůh.

Před námi je ještě spousta osobností, témat a her. Všechno dění můžete sledovat v suterénu v zadní místnosti, kde máme na nástěnce filmovou pásku a fotky všech již uhodnutých osobností. Do filmové pásky si holky každou schůzku lepí hvězdičku s počtem bodů a jménem, takže můžete průběžně sledovat, jak se jim daří.

Vedoucí Sluníček

MIS. JARMARK

Letošní výtěžek činil úžasných 45 500 Kč, ale po doprodání některých věcí a připočítání peněz, které se vybraly v Kvítkovicích se částka z misijního jarmarku ještě rapidně zvýšila. Vybralo se **50 000 Kč!!!** Velké díky všem!

ŽRALOCI

Každý kluk má v sobě schovaného rytíře. Nemyslíte? Letošní celoročka je zaměřená na to, aby ho v sobě kluci našli a aby pochopili, že být rytířem neznamená jen ohánět se mečem a bojovat v různých bitvách, ale umět se chovat, být poslušný, ochotný, spolehlivý, nepodvádět při hrách...

Kluci mají možnost prozkoušet si obě stránky rytířství. Na každé schůzce proti sobě bojují pomocí hrací kostky. Vítězství je z velké části o štěstí, ale i o zbraních a brnění, které klukům dávají výhodu v boji. Ostatní vlastnosti si prozkoušíme pomocí úkolů, které kluci musí splnit na další schůzku.

Všem rytířům držíme palce, ať se letošní celoročka vydaří a hodně štěstí při plnění úkolů!

Vedoucí Žraloků

MINISTRANTI

Každý rok před začátkem školního roku s vedoucími přemýšlíme, jak ministrování zpestřit. Jak kluky motivovat, aby je služba u oltáře bavila, aby ministrovali rádi... Vždy to ale ztroskotalo na chybějícím nápadu. Letos ten nápad konečně přišel.

Každý si musel všimnout stojanu s puzzlíkama v našem kostele. Letos totiž kluci ministranti nesbírají jen body, ale taky za každou mši dostanou jeden puzzlík. A vždy v pátek po dětské mši je společně skládáme. Každý puzzlík má své číslo, ale i tak to občas dokáže menším klukům zamotat hlavu. Cílem společného snažení nebude ani tak, kdo a kolik puzzlíků umístil, ale jestli se nám celé puzzle podaří složit. Každý puzzlík je totiž malý kousek mapy a pokud kluci získají všechny dílky, zjistí, kam pojedeme na společnou odměnu. Už teď můžeme zveřejnit i termín odměny, tj. 30. června. Věříme, že se puzzle podaří dokončit a že všichni budeme moci na společnou odměnu vyrazit.

Denis Bilík

TYGŘÍCI

Jako každý rok, tak tento mají kluci ve skupince Tygříků svoji celoroční hru, tentokrát s názvem Tygřáci a superhrdinové. A jak to probíhá? Kluci dostali alba na samolepky, kterých je celkově 41 a za každou schůzku dostanou jednu. Jednou za měsíc mají kluci speciální hru, ve které musí spolupracovat a navzájem si pomáhat. Pokud se jim to podaří, mohou získat speciální samolepku a navíc předmět, který se jim bude hodit při plnění úkolů na konci roku. A ti, kteří budou mít nejvíce samolepek dostanou odměnu.

Pavel Vlk

SIL. POCHOD

!!!POZOR ZMĚNA!!! Letošní silvestrovský pochod bude trochu jiný než jsme zvyklí. Krom toho, že letos vychází Silvestr na neděli a tudíž musíme pochod uspořádat o den dříve tedy 30. prosince, tak bude ještě jedna změna. **Sraz letos nebude v Malenovicích u hradu, ale v Malenovicích U HRBITOVA.** Ke změně trasy jsme nuceni z hlediska bezpečnosti.

„Na žádost společnosti Lesy ČR, LS Luhačovice bylo dne 8. listopadu vydáno další rozhodnutí o vyloučení vstupu do lesa. Tentokrát včetně zákazu vstupu na zpevněné cesty. Jedná se o poměrně velkou oblast v bezprostřední blízkosti města. Důvodem je především velké nebezpečí pádu vyvrácených stromů či větví, což je důsledek nedávné vichřice. Obecně lze říct, že se jedná o komplex lesa mezi Majákem, Březnicí, Salaší, po Prohled a dál téměř ke Svaté vodě a pak zpět směrem na Malenovice. A to včetně oblasti kolem Hradu Malenovice a zpět přes Šternberk až po Slanici, kde navazuje na již vydaný zákaz vstupu pro SMZ. Vlastník lesa zajistí vyvěšení oznámení v terénu.“

Více informací zde: www.zlin.eu/lesy-cr-pozadaly-o-vydani-zakazu-vstupu-do-lesa-nad-malenovicemi-aktuality-3983.html

DÁMSKÁ JÍZDA – OLOMOUC

V sobotu 11.11. v 7:50 jsme se sešly všechny skupiny holek - Myšky, Žabky i Sluníčka na vlakovém nádraží a společně jsme vyrazily do Olomouce. Naším cílem tam byl aquapark.

Když jsme dorazily na místo, rozdělily jsme se do menších skupinek po třech vždy s jednou vedoucí a pak už zbývalo jenom převléct se do plavek a hurá do vody! V aquaparku jsme si celé 3 hodiny užívaly tobogánů, skluzavek, divoké řeky, výřivek, parní sauny a mnoho dalšího...

Po tom všem nám dost vyhládlo, takže jsme se šly najíst. Daly jsme si, na co měl kdo chuť (většina pizzu). Po dobrém jídle jsme se sbalily a čekalo nás další překvapení.

Z aquaparku jsme šly do „Pevnosti poznání“! V pevnosti jsme mohly na vlastní pěst prozkoumat historii, fyziku, vesmír, lidské tělo... Mohly jsme nahlédnout do lidského mozku (či oka), podívat se do mikroskopu, vyzkoušet si kostýmy, vyrobit si sopku, podívat se na vodní

živočichy, vyzkoušet si zaostřování do blízka a dálku.

Plné krásných a zajímavých zážitků jsme vyrazily na vlakové nádraží a hurá domů. Výlet jsme v Otrokovicích zakončily naším pozdravem „Ciky ciky cak“.

Za tenhle výlet patří velký dík vedoucím, které ho pro nás připravily. Bylo to super!

Majda Černošková

VÝLET DO GALAXIE

V sobotu 11. listopadu jsme čekali, že přijede Martin na bílém koni, ale přestože nepřišel, užili jsme si pěkný den. Kluci vedoucí pro nás totiž připravili bezva program. Po naší žraločí schůzce, na které jsme zahráli celoročku a na které nás Marťové Pikola a Čambala obdarovali sladkostmi, protože měli svátek, jsme se

nebo byli, ale už hodně dávno. A rozhodně jsme nebyli zklamaní. Vyřádili jsme se pořádně. Nejvíc nás bavilo skákání na trampolíně a fotbálek. No, o fotbale se moc mluvit nedá, protože na tak maličkém hřišti nás bylo víc než je zdrávo :-), ale aspoň byla sranda. Nadšenci do aut si ještě koupili žetony a zajezdili si na závodní dráze na miniautíčkách. Protože nám i docela vytrávil, posilnili jsme se zásobami dobrot, které nám doma rodiče nachystali.

Uteklo to jako voda, a než jsme se nadáli, frčeli jsme zase trolejbusem domů. Do řeči nám tentokrát moc nebylo, protože nás po vyřádkování přemohla únava.

V Otrokovicích na nádraží jsme se rozloučili známým pokřikem CIKI-CIKI-CAK a s poděkováním vedoucím jsme se rozešli ke svým domovům.

Luke Fabrika

KDO JE VLASTNĚ SV. MIKULÁŠ?

Před mnoha lety, velmi daleko na Východě, se jedním bohatým rodičům narodil syn Mikuláš.

Bylo to více než před 1700 lety a to město se jmenovalo Patara. Mikulášovi rodiče byli křesťané, a tak také svého syna vychovávali ve víře v Boha. Ještě když byl Mikuláš velmi mladý, jeho rodiče zemřeli, a on zdědil mnoho majetku. Z něho pak štědře rozdával chudým, nemocným a všem, kdo se ocitli v nouzi. Dělal to ale tajně, protože nechtěl, aby ho za to lidé chválili. Důležité bylo, že to ví Bůh.

Jednoho dne se dozvěděl, že jeden ze sousedů je ve velké nouzi a nemá peníze na věno pro své tři dcery. Znamenalo to, že o ně nebude mít zájem žádný ženich. Mikuláš se také dozvěděl, že otec chce, aby dívky vydělávaly peníze velmi špatným způsobem, proto se rozhodl pomoci. V noci přišel k domu svého souseda a do otevřeného okna vhodil hroudu zlata. Totéž se opakovalo další noc.

Otec i jeho dcery byli velmi šťastní. Zároveň byli také zvědaví, kdo je ten štědrý dárcce. A tak když se totéž opakovalo i potřetí, vyběhl otec do tmy za utíkajícím Mikulášem a nakonec ho i dohonil. Ten ho ale velmi prosil, aby to vše uchoval jako tajemství.

Mikuláš se také vydal na cestu do Svaté země – tedy do míst, kde žil Ježíš a odkud pocházeli jeho první učedníci. Cestou zpět se zastavil ve městě Myra, kde zrovna v té době vo-

lil nového biskupa. Nakonec se jím stal právě Mikuláš, i když se tomu velmi bránil. Přestože se nyní stal velmi váženým člověkem v očích ostatních lidí, zůstal Mikuláš stále stejný – miloval Boha i lidi, každého přijímal a pomáhal chudým.

Nedlouho poté, co byl zvolen biskupem, začalo velké pronásledování křesťanů. Také Mikuláš byl vězněn a nakonec i vyhnán. Až když se císařem stal Konstantin, mohl se zase vrátit a dále vykonával svůj biskupský úřad. I nadále se staral o lidi v nouzi. Říká se také, že v noci obcházel domy chudých rodin a nechával za oknem vždy něco dobrého pro děti.

Biskup Mikuláš zemřel velmi starý, bylo mu asi 90 let, a protože během svého života vykonával mnoho dobrých věcí a dokonce skrze něj Bůh udělal i několik zázraků, začali ho lidé uctívat jako svatého.

Označení "SVATÝ" ukazuje na jeho dobře prožitý život, naplněný dobrem. Neznamena to, že by svatý za svého života stále přebýval v kostele, ale že prožil dobře svůj život, usiloval konat druhým dobro, a i když byl hříšný, litoval svých nedobrých skutků a odstraňoval pravidelně zlo ze svého srdce. Sv. Mikuláš je nám všem vzorem v konání dobrých skutků, měl dobré/milé srdce - k druhým byl milosrdný.

Více zde: <http://m.farnost-mikulovice.webnode.cz/news/pribeh-o-svatem-mikulasi-pro-deti/>

VÝSADEK

Tento výsadek jsem byla ve skupince s Aničkou, Lóri, Pátou, Luckou Chlupovou a Liduškou Blahušovou. Skupinky se sešly v suterénu a po přivítání jsme hned dostali první šifru. Nebyla moc těžká, teda alespoň pro nás (navíc otec dal na mši nápovědu). Vyluštily jsme ji hned jako druhé a rychle jsme pádily dál. Vedlo se nám docela dobře až na to, že jsme hned po druhé šifře zabloudily. Ovšem nebyly jsme jediné, spousta skupinek šla na to stejné (špatné) místo. Jediná skupinka přece jen šla dobře, a to Dendova. A Anička zrovna říkala: „Hele, Dendova skupinka jde jinam, určitě jdou špat-

ně :D“. No a tak jsme hledaly, hledaly, hledaly a už to bylo divné... Jedna skupinka pryč, druhá skupinka pryč a najednou jsme tam zůstaly samy. Tak jsme rozbalily jednu nápovědu a zjistily jsme, že jsme měly jít úplně jinam. Takže jsme se na cestu posilnily, daly si kafe a kofolu, oblékly se a vyrazily k další šifře - ke Svaté vodě.

Po cestě jsme zjistily, že kombinace kafe a kofola, není vůbec dobrý nápad, protože jsme byly úplně mimo. Neustále jsme se smály a muselo nás být slyšet až na druhém konci světa, protože Lóri a Páťa zpívaly křesťanské hitovky jednu za druhou :D.

Když jsme došly na místo, potvrdilo se, že jsme opravdu poslední. Ale to nám vůbec nevadilo, vzaly jsme šifru a bojovaly dál! U této šifry jsme už nebyly tak dlouho, ale zjistily jsme, že jeden z nás musí mít zavázané oči. Ani to pro nás nebyl důvod to vzdát, bez váhání

jsem se obětovala a vyrazily jsme dál. Další šifra nás zavedla do malé vesničky k městskému úřadu. Když jsme tam dorazily, vypadalo to, že máme ještě dobrou šanci, jelikož tam seděly další tři skupinky. Tak jsme se pustily do luštění. Ale tahle šifra nám dala opravdu zabrat, po chvílce odešly všechny skupinky a my jsme tam zůstaly opět samy. Kofola a kafe se v nás pořád držely, smály jsme se každé blbosti, dokonce jsme tam našly i vánoční hvězdy, které si Páťa chtěla vzít domů. Uplynula hodina a nás pořád nic nenapadlo. Culka s Liduškou tam už pomalu usínaly, já a Páťa jsme si dělaly crazy fotky s hvězdami a Lóri seděla a zpívala nám. Když už uplynuly asi dvě hodiny, rozhodly jsme se zavolat Páji, jestli nám neporadí, protože už jsme opravdu nevěděly jak dál.

Poradila nám a my jsme šly luštit. Po dalších asi dvou hodinách jsme konečně vyrazily dál. Šly jsme a já jsem měla v kapse mapu, po chvílce jsme se chtěly kouknout, jestli jdeme správně a najednou sáhnou do kapsy, ale mapa nikde. Podívaly jsme se na sebe a začaly se

smát. Byla nám hodně zima a Páťa se nabídla, že se zaběhne podívat, kde nám spadla. Za chvíli se vrátila i s mapou a ještě byla ráda, že se zahřála.

U páté šifry už jsme byly úplně vyčerpané, vůbec nám to nemyslelo, měly jsme hlad a pomalu jsme usínaly. Vzaly jsme tu šifru a nic nás nenapadlo, když v tom najednou jakoby

se rozsvítila žárovíčka nad našimi hlavami a z ničeho nic jsme tu šifru četly. Vůbec jsme to neluštily správně a doted' nevíme, jak jsme to dokázaly. Zaradovaly jsme se, vzaly věci a radostně se vydaly k cíli. Po cestě jsme potkaly hospodu u Samohýlů, tak jsme neváhaly a udělaly selfie. Podívala jsem se na mapu a říkám "Holky tady je zkratka tak půjdeme tudy ne?" a holky „Hlavně ať tam dojdeme“ :D a tak jsme se vydaly zkratkou. Malinko se nám nevyvedla, ale nezabloudily jsme! Šly jsme lesem a bylo to nádherné. I přesto, jak jsme byly unavené, tak jsme dokázaly mít otevřené oči a vnímat tu krásu kolem nás. Měly jsme za úkol vyrobit nějakou užitečnou věc, která by

se nám hodila na pustém ostrově. Tak jsme vyrobily koště, které se nám mimochodem velmi povedlo.

Když jsme prošly lesem až do města, volala nám Pája, kde jsme. Řekly jsme jí teda, že jsme už ve Svárově, a že jdeme k šesté šifře (o které jsme si myslely, že bude poslední, ale to zdaleka nebyla) a ona nám řekla, že až ji vyluštime, máme jí zavolat, a že pro nás dojedou. Našly jsme šifru a začaly jako vždy luštit. Bylo to lehké, ale nejdivnější bylo, že nám vyšlo, ať zavoláme Páji a řekneme jí „nakup smetí“ :D Když jsme jí to volaly, Anička z toho dostala hrozný záchvat smíchu a nedokázala to říct.

Pája nám na to řekla, že už jedou, ať zůstaneme tam, a že to máme dobře až na malou drobnost, bylo to „nakup, smetí“.

Když pro nás dojeli, řekli nám, že nás čeká další šifra – poslední! Vysadili nás ve vesnici u

obchodu, který měl po stranách velké popelnice s odpady. Samozřejmě, že jsme začaly hledat šifru u popelnic, ale nemohly jsme ji najít... já, Lóri a Páťa na půl v popelnicích, ale pořád nic, už i místní lidé se na nás dívali, jako jestli jsme v pořádku. No a když jsme ji nemohly najít, tak jsme se rozhodly, že pojíme. Musely jsme taky na záchod a najednou slyším Aničku, jak na nás volá, že jsou tam hrozný. Všechny jsme se rozběhly a pustily se do velkého keře plného hroznů. Potom jsme si sedly na hřiště a houpaly se jako malé děti, Lucka z nás už nemohla a my jsme se jen smály. Asi po další hodině jsme tu šifru konečně našly a rozluštit ji bylo lehké. Dozvěděly jsme se, že další sta-

noviště je cíl, teď už opravdový. Bylo to už jen kousek, a přestože jsme byly unavené, bylo už ráno a věděly jsme, že jsme poslední, pořád jsme si to užívaly plnými doušky. Když jsme došly do cíle, což byla fara ve Velkém Ořechově, Pája nám oznámila, že si můžeme lehnout tak na půl hodky, a pak je budíček, tak jsme si řekly, že už to nemá ani cenu a šly jsme jít. Myslím, že jsme s holkami udělaly nový rekord výsadku a to v nejdelším čase. Moc jsme si to užily a mám takový pocit, že jsme byly dokonce třetí nebo čtvrté, protože jsme neztratily mnoho minut za využití nápověd. Takže i když jdete jako poslední, neznamená to, že to musíte vzdát, protože už nemáte šanci být na lepším místě, vždycky to má cenu! Doufám, že se příští rok sejdem zase a určitě si to nenechejte ujít, je to jedna z nejlepších akcí! :D

LIŠČÍ PUŤÁK V NÍZKÉM JESENÍKU

Jednoho pátečního odpoledne jsem na svém smartphonu otevřela aplikaci, které přinesla jisté obavy. Těto aplikaci se říká radar... Proč bych měla mít kvůli radaru deprese? Toho dne, jsme totiž vyrážely s Liškama na již dlouho plánovanou akci. Vybraly jsme puťáček v Nížkém Jeseníku. Ovšem radar byl celý modro-zelený, dokonce s červeným nádechem. Pro méně znalé – mělo dlouho pršet. Ani to nás ale neodradilo! Sešly jsme se tedy v pátek 1. září na nádraží v Otrokovicích. Ve složení Evča Janíková, Janča Ludvíková, Anička Lorinczová, Kyka Zaoralová, Kačka Šibravová, Terka Večeřová a má Kuní maličkost, jsme vyrazily vlakem směr Olomouc. Už tam nás počasí nepotěšilo... jenom při přeběhnutí na autobusové nádraží jsme dost zmokly. Autobus zanedlouho přijel a cesta rychle uběhla. Asi 19. 15 jsme se vydaly po červené turistické značce z Rýmařova. Naším cílem bylo ujít alespoň 10 km. Bylo nutné nasadit pláštěnky... Začalo se stmívat, a tak jsme musely vytáhnout čelovky. Cesta probíhala docela dobře – teda až na tu tmou a dešť. Dobrá nálada nás ovšem neopouštěla. Párkrát jsme uviděly i srnky. Já, jsem si spletla srnku s liškou a myslím, že jedovaté poznámky na toto téma si holky asi nikdy neodpustí. Dorazily jsme v pořádku až do místa zvané Údolí Oslavy. Jenže stany nebylo kde postavit. Tak jsme je musely upichnout mezi turistickou cestou a prudkým svahem. Za deště jsme je co nejrychleji postavily, kolíky upevnily pomocí kamenů a hurá do stanu. Já, Evča a Janča jsme si uvařily těstoviny se sýrem a šunkou, Kačka, Kyka, Terka a Anička gulášek. Nevím, co dělaly holky, ale my jsme spokojeně usínaly za zvuku deště.

„Doufám, že ten traktor nejede sem!“ probudila mě slova Evči. Naštěstí bylo zvuk tohoto stroje slyšet jen z dálky. Bylo opravdu těžké dostat se z vyhřátého spacáku ven. Ale venku to nebylo tak hrozné, jak jsem čekala. Nepršelo a to bylo hlavní. Na stojáka jsme popapaly

snídani, uvařily čajík či kávu, sbalily věci, vyčistily zuby a vyrazily zase dál. Hned na začátku nás čekal prudký skopec (*skopec = kopec dolů, dokopec = kopec nahoru). Poté jsme přebrodily potok a pak to byl samý dokopec! Šlapalo se nám pěkně, výhledy byly dechberoucí, ale voda docházela. Zastavily jsme proto v hospodě v Rešově a dopustily zásoby. Daly jsme taky nějakou tu kofolu, malinovku, pendrek a odvážnější z nás zmrzlinu. Slovy Kačky a Aničky: „Zmrzlinu KitKat si prostě nemůžeme nechat ujít... a to ani když je taková zima.“ Občerstvené jsme vyrazily dál a zanedlouho jsme došly k Rešovským vodopádům. Krása. Cesta po kamenech byla náročná, adrenalin nám

proudil v žilách a v jednom úseku jsme krosny musely přenášet. Šly jsme dále, pořad do kopce. Síly nám začínaly ubývat, ale co bychom to byly za správné Lišky, kdybychom si stěžovaly! Všechny jsme šlapaly dál. V Tvrdkově jsme daly rychlý oběd v podobě – co sis vzal si taky sněž a pokračovaly dál. Nohy byly promočené a začínaly nás bolet. Proto jsem zvolila taktiku výměny ponožek. Trochu se mi ulevilo, ale věděla jsem, že to bude těžké. Čím dál víc jsme zastavovaly. Asi nás to tak vysilovalo, že některé z nás (později všechny) začaly zpívat melodii známé písni Despacito (Smetanito). Od té doby tu písničku nenávidím! Do cíle nám zbývalo asi 5 km... když jsme zastavovaly, i s

krosnou jsme si sedaly, později lehaly na zem. To se nám nevyplatilo. Už nikdy nebudeme věřit cyklostezkám, na kterých je sice zákaz aut, ale auta tam přesto jezdí. To si tam tak ležíme a najednou: „AUTOOO!“ Přes veškerou úna-

vu jsme hned byly všechny v příkopě a řidič za volantem nejspíš vysmátý. To se nám stalo pak ještě jednou... ale zase proč ne? Alespoň děláme dobré skutky - rozveselujeme řidiče. Na poslední 3 km budeme všechny dlouho vzpomínat jako na nejhorší a nejděší 3 km v našem životě. Až na výjimku! Aničku. Ta byla tak hyperaktivní, že si řekla že na konci poběží. Evča si cestu zpříjemňovala sběrem hříbků. A my ostatní? Jsme stále jen šlapaly a odpočítávaly, kolik zbývá km do cíle.. V tom ale Anička uviděla náš cíl, rozcestník Pod výhledy a začala opravdu utíkat. Nechápalý jsme, kde se v ní ta energie bere. Nám dělalo problém vždy to šílené rozcházení – a to i těm nezadaným! Čekal nás krásný přístřešek se stolem. Převlekly jsme se do suchého, uvolnily nožkám a ukučtily večeři. Písničky Despacita jsme se stále nezbavily, dokonce přešla na naši verzi: Sme ta nito, Chu Chu chu chutná ti to! Poté jsme postavily stany, navštívily každá místní lesík a šly zalézt do spacáků. Anička šla opět běhat...

„Holky, víte co vidím když zavřu oči?“, pronesla Evča. „Hříbky“, znělo jí spokojeně z úst. Okolo půl desáté jsme usnuly – byl to zasloužený spánek, ušly jsme zhruba 24 km.

V neděli ráno nás v 7 hodin probudil nepřijemný zvuk. Byl to Evčín budík. Obdivuju

její nasazení do vstávání. My ostatní jsme to nezvládly... Evča už sbalená vyrazila ven ze stanu a my jsme se teprve rozhodly opustit naše milované spacáky. Chvilí jsme seděly na vejcích – pro nezasvěcené, jsme si do spacáku daly oblečení a zahřívaly ho. Venku nás nečekalo nic příjemného. Byla zima a později začalo i pršet. Posnídaly jsme a vyrazily. Cestou jsem si vzpomněla, že jsme si neumly zuby. Tak honem zastavit a šup na to! Pro mě byla cesta dosti náročná... bolel mě kotník a musím přiznat, že jsem toho měla dost. Naštěstí jsme zanedlouho dorazily do Rýmařova. Měly jsme ještě čas, tak jsme zašly na rychlý výborný oběd. Posilnily jsme se a spěchaly na autobus. Nádraží jsme prvně hledaly špatným směrem, tak jsme autobus musely DOBÍHAT – to nás celkem dorazilo. V autobuse jsme si odpočaly, ale když jsme se z něj trousily ven, vypadaly jsme jako banda válečných raněných. Vše nás bolelo. V Olomouci jsme počkaly na vlak

a hurá do Otrokovic. Tam jsme pořídily ještě společné fotky a pokusily zařvat proslulé Ciky, ciky, cak – v našem podání spíš výbuch smíchu.

Puťák se nám vydařil. Ušly jsme asi 40 km, zažily spoustu krásných chvil spolu, užily si nádhernou přírodu a v neposlední řadě jsme nabraly zážitky na celý život. Bylo to super zakončení prázdnin. Díky všem!

Kačka Kunorzová

POTÁBOROVKA

Dne 13.10. jsme se sešli v Otrokovicích na vlakovém nádraží. Jakmile jsme se spočítali (bylo nás přesně 50), nasedli jsme na vlak. Vystoupili jsme v Olomouci, odkud jsme pokračovali autobusem do Charvát. Při čekání na naše věci, které se svezly autem jsme hráli hry, chystali ohniště k opékání a skotačili na hřišti. Večer jsme se zabydleli, opékali špekáčky

a povídali si u táboráku. Nakonec jsme se pomodlili, zazpívali večerku a šli spát, abychom nabrali potřebné síly na další den.

Na druhý den ráno jsme se probudili do

poměrně hezkého rána, šli na snídani a pochutnali si na výborných buchtách. Potom jsme šli na mini výlet po skupinkách, kdy jsme cestou plnili úkoly. S každou skupinkou šel jeden vedoucí. Musím říct, že to byla sranda a minimálně naše skupinka si to moc užila. Když jsme dorazili zpátky, odpočinuli jsme si a zahráli si ještě několik dalších her. Na večer jsme si připravili zábavné scénky na téma „*Asterix a Obelix*“. Scénky byly super, hrozně jsme se nasmáli. Po celém dnu jsme byli hodně unavení, takže hned po večeri většina z nás dost brzo usnula.

Ráno po snídani jsme šli do kostela na mši svatou. Po mši jsme ještě zahráli jednu super hru. Pak už jsme jenom vyhodnotili skupinky. Poáborovka byla tak super, že odpoledne se nám vůbec nechtělo domů. Do Otrokovic jsme se vrátili v plném počtu a bez zranění a navíc plní skvělých zážitků.

Adam Kunorza

WC - (VÍKENDOVKA VEDOUČÍCH)

Pod pojmem „*Víkendovka*“ si většina lidí, kteří už náš oddíl nějaký ten čas znají, představí tři dny plné her, výletů, scének... Prostě spousta srandy, žádný stres, žádná škola. V tomhle směru je *Víkendovka Vedoucích* výjimečná, protože hlavním cílem není zábava, ale vypracování plánu akcí na celý rok. Několikahodinová sezení plná výměn názorů, návrhů, debatování, se občas prokládají nějakou tou hrou, ale to jen z důvodu uvolnění atmosféry a sedacích svalů. Výsledky her se pečlivě zapisují a na konci víkendovky dostane nejšikovnější vedoucí putovní pohár.

Letos jsme se usadili na faře v Dřevohosticích. S dopravou nebyl žádný problém, protože jsme se v pohodě vlezli do tří aut, tudíž jsme nemuseli řešit problémy s přestupováním a nemuseli jsme se mačkat v přeplněných vlakových kupéčkách. Kolem šesté jsme

byli na místě. Chyběl nám jen pan farář, Žán, Janča, Lída a Strom, kteří měli dojet další den. *Víkendovku* jsme zahájili příjemně a to večerí, po které jsme si zahráli první hru. A protože to pro některé byla první *WC*, druh hry byl seznamovací. Účelem bylo zjistit o ostatních věci, se kterými se moc nechlubí anebo je tají. Například napíchávání žižal na plot (že Vojto!). Prvním bodem *víkendovky* bylo sepsání seznamu akcí, které nás tento rok čekají. Nezdá se to, ale dohromady jich zvládáme kolem 25. Dalším „*krátkým*“ bodíkem, který bylo potřeba pořešit, byly plusy a mínusy tábora. Večer, když už si holky šly lehnout, si kluci udělali speciální večerní výlet s překvapením.

V sobotu ráno po snídani nám Otec udělal v místním kostele soukromou mši, kterou jsme obětovali za oddíl a za celý rok. Po mši jsme začali řešit farní záležitosti a ani jsme se ne-

nadáli a už byl čas oběda. V restauraci, poblíž naší vesničky, měli speciální akci, kterou kluci vedoucí okamžitě využili. Spousta z nás si dala polívku, ale kluci si jako předkrm dali skoro půl kila silně okořeněných kuřecích křídlek. Po obědě byl můj žaludek tak plný, že jsem začal závidět kravám, které mají žaludky čtyři. Na faře jsme pokračovali v řešení akcí, které jsme si rozdělili, farních záležitostí, hřiště, *KVoČe*, a všeho možného i nemožného. V mezičase jsme si zahráli známou štafetovou pantomimu, která byla trochu pro starší (nebo se mi to jenom zdálo, ale ještě jsem neviděl dítě, které by předvádělo bidet). Následně jsme se rozdělili do skupinek a řešili jsme čistě klučíci a holčičí záležitosti, jako třeba schůzky, celoročku, ministrování a akce pro skupinku. Po dalších hodinách řešení už naše mozgovny potřebovaly odpočinek a to znamenalo další hry. *Medvěd* a *Sardel* ukončili oficiální program dne, a protože bylo pozdě, někteří šli spát, někteří hráli deskovky a nebo si jen tak

povídali.

Nedělní ráno jsme pro změnu začali snídání. Po jídle jsme si začali balit věci a pro některé bylo připravené nemilé překvapení. Neznámému pachateli se jaksí nelíbil styl zavazování tkaniček a tak upravil několik párů bot k obrazu svému. Majitelé této obuvi však neoceňovali kreativitu onoho činu a ve zlosti dělali nashvály ostatním vedoucím. Takže když jsem si obouval svou botu, musel jsem z ní nejdřív vysypat cukr (od té doby jsem sladouš na každém kroku). Protože jsme měli spoustu času, stihli jsme vyhodnotit a ocenit nejlepšího vedoucího. Je to trochu potupné, protože putovní pohár oddílů *TOM 1412* a *1419 Otrokovice* uzmul jediný *Tlumačák*. A jako každou neděli nás ještě čekala mše svatá. Naštěstí *Laďa* přesně věděl, ve které vesnici je a v kolik hodin začíná. Naneštěstí jsme ale jeli úplně někam jinam. Ale nakonec všechno dobře dopadlo, mši jsme stihli a ve zdraví jsme se vrátili domů.

Sympaťák

KALENDÁŘ

prosinec
25

ŽIVÝ BETLÉM

- ORGANIZÁTOR: FARNOST A ODDÍL

prosinec
27

VÝŠLAP NA HOSTÝN

- ORGANIZÁTOR: KYKA A STROM

prosinec
30

SILVESTROVSKÝ POCHOD

- ORGANIZÁTOR: JANČA A SYMPAŤÁK
- SRAZ U HŘBITOVA V MALENOVICÍCH

OTROČ

OTrokovický Oddílový Časopis

Časopis vydávají turistické oddíly mládeže
TOM 1412 a TOM 1419 Otrokovice

Redakce: Denis Bilík, Kačka Šibravová
E-mail: denis@tom1419.org,
kacka.sibravova@gmail.com

www.tom1412.blog.cz
www.tom1419.org

YouTube- TOM 1419 Otrokovice

www.facebook.com/TOM1419Otrokovice

Za podpory města Otrokovice